

Ceva despre publicistica lui Coșbuc

Pentru critica burgheză, Coșbuc nu a fost decât un poet naiv și incult, dăruit de natură în mod exclusiv cu ta-

a putea reconstrui apoi, la fel ca în poezie, portretul moral al poporului, trecutul său și vișta sa de azi.

„(bre) Iată la zapci și mai jos pînă la slujbășii căi ferate, cei cu „magazin de mare viteză”, toți o रुपен pe pasărește” — încheie Coșbuc ir-

A. Jirasek: „Vechi povestiri cehe”

Alois Jirasek este unul din cei mai valoroși scriitori clasici ai literaturii populare din Europa...

Răsfoind revistele

„Tinărul scriitor” 1-5-1955

Numerale apărute anul acesta din „Tinărul scriitor” necesită o privire de ansamblu asupra drumului parcurs...

În fapt, numai de lipsă de „sistemă” nu poate fi vorba în articolele științifice scrise de Coșbuc. Poetul văzuse întotdeauna în arta sa un instrument de educație a poporului.

Concluzia e caracteristică pentru Coșbuc: „Astăzi țărani noștri nu mai luau în seamă de pământ în cap ca să-l dea, căci cel mai mult nu-

Valoriile teaurilor folclorice al poporului, nelimitându-se la creația sa...

Desen de DRALCO

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

Savoarea articolelor lui Coșbuc provine din deșăurii și spontaneitatea cu care sînt scrise, din jocul scriitor al asociațiilor din care ideile se închează parca de la sine, luminoasă, substanțială.

Publicistica lui Coșbuc mai prezintă și un alt aspect, deosebit de valoros. Se știe cu oltă amărăciune a constat poetul, după marea sa la București, depărtarea din viața sa...

„Drept scriitoria „A lua lumea în cap”, Coșbuc scria că e „una din cele mai îndrăznele metafore ale limbii noastre. Tabloul e urias, ideea lui are aparențe absurdității și loc...

Majoritatea articolelor scrise de Coșbuc au privit la limba sau obiceiurile populare, sînt niște mici eseuri ce se citeșc cu încântare tocmai pentru că autorul nu se poate ține în cadrul strict al temei propuse...

Cele două poezii satirice din „Clorie” sînt prezente la dimensiuni inegale. Desigur, primul este sumar prezentat, profilul lui Omisla Barbu, țărânul „colectivist” dintr-o sat, este mai puțin consistent decât cel al lui Nichifor...

„Drept scriitoria „A lua lumea în cap”, Coșbuc scria că e „una din cele mai îndrăznele metafore ale limbii noastre. Tabloul e urias, ideea lui are aparențe absurdității și loc...

Propunîndu-și să lămurească sensul expresiei „a vorbi românește” Coșbuc începe într-un limbaj calm de dicționar, apoi, pe nesimțite, extinde cercul acțiunii și la alte limbi pentru a ironiza subtil sovietismul celor...

Cele două poezii satirice din „Clorie” sînt prezente la dimensiuni inegale. Desigur, primul este sumar prezentat, profilul lui Omisla Barbu, țărânul „colectivist” dintr-o sat, este mai puțin consistent decât cel al lui Nichifor...

„Drept scriitoria „A lua lumea în cap”, Coșbuc scria că e „una din cele mai îndrăznele metafore ale limbii noastre. Tabloul e urias, ideea lui are aparențe absurdității și loc...

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Nu mai vorbim și despre poezia tinereții și a dragostei, în volumul Ninei Cassian ambele sînt implinite, concepție însă în spiritul remarcărilor mai sus. În esență, la Nina Cassian poezia tinereții și a dragostei este tot o poezie de largă generalizare și semnificativă. Poeta caută mai puțin și se străduiește să prezinte esența, sensul nou al acestor două sentimente. Poeta nu are o înțelegere deosebită de amănunțită a ceea ce simte și simțea în viața sa, are dimensiuni uriașe, prometeje unori; el este de fapt măsura tuturor lucrurilor, atotputernic și biruitor. Și încă din ciuciu „An via nouă sute șaptesprezece”, poeta acordă o atenție deosebită zugrăvirii unor asemenea tipuri umane, superioare, căile în focul lui revoluționar, educate de parădizul belgic. Gardărilor roșii se caracterizează tocmai prin această nelimitată putere, prin spiritul nobil de sacrificiu, necunoscut în calea nici un fel de stavilă:

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

CRONICA LITERARĂ

NINA CASSIAN: „Versuri alese”

De vrei să fie anul trăit deplin, în miez, Cu patru anotimpuri îmbogățit-n rod, Gătește-te laie lupă, dă muncă talie goale — Și anul o să-ți fie așa cum îți se cade.”

„Nu putem să nu vorbim și despre poezia tinereții și a dragostei, în volumul Ninei Cassian ambele sînt implinite, concepție însă în spiritul remarcărilor mai sus. În esență, la Nina Cassian poezia tinereții și a dragostei este tot o poezie de largă generalizare și semnificativă. Poeta caută mai puțin și se străduiește să prezinte esența, sensul nou al acestor două sentimente. Poeta nu are o înțelegere deosebită de amănunțită a ceea ce simte și simțea în viața sa, are dimensiuni uriașe, prometeje unori; el este de fapt măsura tuturor lucrurilor, atotputernic și biruitor. Și încă din ciuciu „An via nouă sute șaptesprezece”, poeta acordă o atenție deosebită zugrăvirii unor asemenea tipuri umane, superioare, căile în focul lui revoluționar, educate de parădizul belgic. Gardărilor roșii se caracterizează tocmai prin această nelimitată putere, prin spiritul nobil de sacrificiu, necunoscut în calea nici un fel de stavilă:

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

CRONICA LITERARĂ

NINA CASSIAN: „Versuri alese”

De vrei să fie anul trăit deplin, în miez, Cu patru anotimpuri îmbogățit-n rod, Gătește-te laie lupă, dă muncă talie goale — Și anul o să-ți fie așa cum îți se cade.”

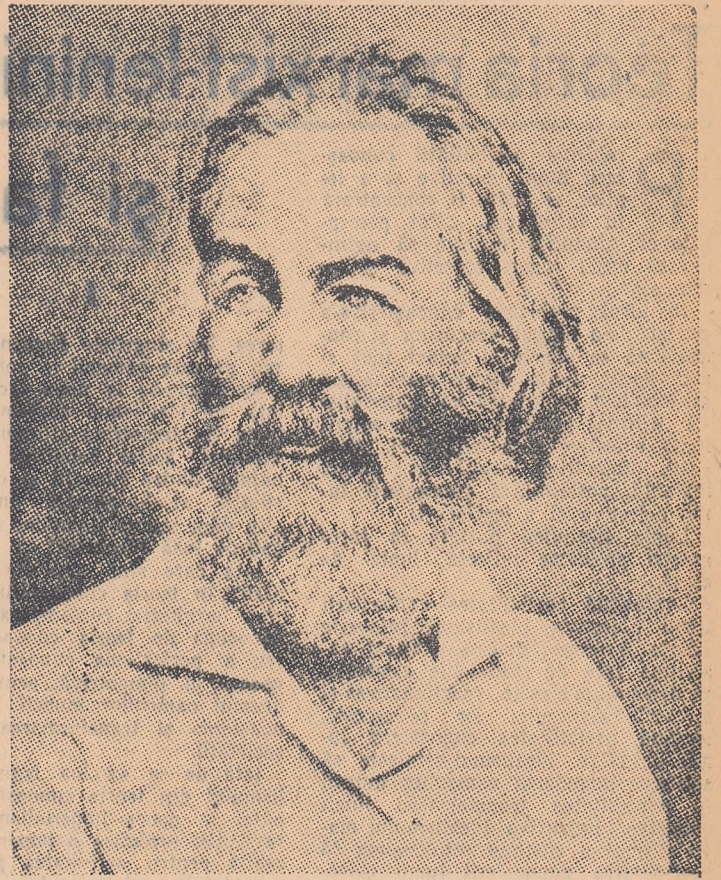
„Nu putem să nu vorbim și despre poezia tinereții și a dragostei, în volumul Ninei Cassian ambele sînt implinite, concepție însă în spiritul remarcărilor mai sus. În esență, la Nina Cassian poezia tinereții și a dragostei este tot o poezie de largă generalizare și semnificativă. Poeta caută mai puțin și se străduiește să prezinte esența, sensul nou al acestor două sentimente. Poeta nu are o înțelegere deosebită de amănunțită a ceea ce simte și simțea în viața sa, are dimensiuni uriașe, prometeje unori; el este de fapt măsura tuturor lucrurilor, atotputernic și biruitor. Și încă din ciuciu „An via nouă sute șaptesprezece”, poeta acordă o atenție deosebită zugrăvirii unor asemenea tipuri umane, superioare, căile în focul lui revoluționar, educate de parădizul belgic. Gardărilor roșii se caracterizează tocmai prin această nelimitată putere, prin spiritul nobil de sacrificiu, necunoscut în calea nici un fel de stavilă:

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

„Căci nici pentru-n mormint n-avem pământ — și noi creștinii sîntem și în vrem pământ!”

Walt Whitman

„Eu nu-l întreb pe rănit ce simte, devin eu însumi rănitul...” a spus el, care murea cu toți cei ce mureau în acea clipă și se nășteu cu toți cei ce veneau pe lume în clipa următoare, cîntînd tot ceea ce e viață pe pămînt și cîntîndu-i și pe morți în același urlă cîntec al vieții. De cite ori apărea bătrînul, cu bocancii plini de praf, cu cutia de infirmier în spate, soldații simțeau pe frunte briza binefăcătoare a prieteniei și a bunătații; pe propriul său frate îl îngrijise la început, și apoi pe toți ceilalți, ca pe tot ațîția frați, timp de cinci ani, zile și nopți, sub razele fierbinții ale soarelui, sub lumina rece a lunii, încît puțini sînt poezii despre care se poate spune că despre el că vorbele i-au izvorit din fapte, iar faptele i-au fost mari și adevărate. Timp de cinci ani a îngrijit Walt Whitman răniții, ținînd în brațe trupuri istovite de suferință, pînă ce el însuși, istovit, a cunoscut atacul și biruința bolii. Dar inima, mai fierbinte decît oricînd, îi era plină de dragoste și bunătațe, cum e plină de apă enorma cavitate a oceanului, și restul vieții lui, pînă la 73 de ani, cînd a închis ochii pentru totdeauna, bătrînul, veneratul poet și-a petrecut-o scriind noi poeme, îmbogățind necontenit comara pe care o dăruise omenirii, singura lui carte, dar în adevăr unică, mereu plinele de rouă „Fire de iarbă”.

Se împlinesc acum o sută de ani de cînd într-o mică tipografie din Brooklyn, Walt Whitman a cules și imprimat cu propriile-i mîini, cea dintîi ediție a „Firelor de iarbă”, cîntec năvalnic, plin de tumulturi fluviale, al întregii vieți din univers. Acolo, unde cei de dinaintea lui, poeți ai feluritelor civilizații, aprindeau unorii cite o luminare, Walt Whitman a adus un candelabru gigantic, cu mii de lumini rotîndu-se într-un sistem sideral, luminînd ca și aștrii cerului întregul univers și cele mai mărunte fete ale firii. Acolo unde, în fața marilor splendori ale naturii nu se auzeau decît zvonuri și șoapte, mici murmure de admirație, glasul lui Walt Whitman a răsunat ca al leului sălbatec și mindru, cînd din inima gîdurilor africane salută răsăritul soarelui și al lunii, ducînd peste ape și munți adevăratul fior al măreției. La început, mulți și-au ieșit din fire, auzînd cum glasul lui Whitman face să vibreze aerul Americii, proclamînd, în urechile astupate cu vată ale puritanilor, splendoarea bărbatului și a femeii, cîntînd actul sublim al procreației, cîntînd miracolele fiziologice, glandele și secrețiile lor, ca pe cele mai de preț bijuterii ale firii, cîntînd omul întreg și adevărat și proclamînd că nu-i cu nimic mai prejos decît zeii. Mulți s-au aplecat atunci adîmînd pietre din cele patru colțuri ale Americii, pentru a lovi în Walt Whitman, primul mare poet al nației lor, ca într-un dușman public, dar el a stat în fața furtunii, mindru și dirz, și a mers apoi împotriva ei, mai departe.

Poeții ai feluritelor religii pusese omul să se fîrască în țărîni, la picioarele unor închipuite și adeseori crude divinități, iar Walt Whitman îi striga: — Rîdică-te, tu și cu copiii tăi sînteți zeii, voi sînteți divinitatea. Doctorii în teologie spuneau: fără credința pe care o răspîndim, omul ar fi o fiară, iar el, poetul, ridea în hohote și din risul lui izvora mai multă bunătațe decît din inima unui milion de predicatori, arătîndu-le oamenilor cit de ușor și simplu pot fi: mindri, superbi și buni.

Cu veacuri în urmă, Ptolomeu făcuse gigantica greșală de a așeza pămîntul în centrul universului, alții au venit și l-au pus să se rotească în jurul soarelui, el însuși o stea într-o puderie de stele, dar el, Walt Whitman, marele poet, n-a greșit cînd a luat omul din pulberea în care îl aruncaseră profeții umilînți, proclamîndu-l centrul și inima lumii.

Sînt o sută de ani de cînd Walt Whitman a făcut să bubuie de glasul lui cerul poeziei, de cînd nemuritoarele „Fire de iarbă” au năvălit cu o nestăvilită forță din scoarța veche și bătrînă a pămîntului, acoperînd cu strălucirea și prospețimea lor întinderea celor cinci continente, bucurînd și făcînd să fie mai mindri, și mai plini de încredere în ei și în viitorul neamului omeneș, milioane de oameni. Pentru cei ce azi merg împreună, pe același drum, izvorit din însuși numărul lor de milioane, din aspirațiile uriașelor lor mase continentale, Walt Whitman e un prieten și un tovarăș bun, un călăuz bătrîn și încercat, a cărui inimă își răspîndește lumina și astăzi ca acum o sută de ani, în ritmul năvalnic și fierbinte al versurilor sale, fiind inimii noastre îndemn ca nici o clipă să nu încezeze să bată, pentru țelul măret al democrației, pentru libertate, pentru dragoste și frăție între toate popoarele lumii.

Geo Bogza

Citită în ședința din 10 iunie 1955 a Academiei R.P.R., închinată sărbătoririi a o sută de ani de la cea dintîi ediție a „Firelor de iarbă”.

Pentru a vă vorbi de marele poet al libertății pe care, într-un moment fericit al istoriei lor, pămînturile uriașe ale Americii, scaldate în apa a două oceane, străbătute de unul din cele mai puternice fluvii din lume,

l-au dăruit întregii omeniri, uimînd-o cu gesturi largi, spre miez-noapte și miez-zii, spre apus și răsărit, îmbrățișa pături și fluvii, continente și popoare, gize și oameni, pe cei ce se nășteau ca și pe muribunzi, pe cei ce au trăit cu mii de ani în urmă și pe cei ce aveau să vină după mii de ani, uimînd-o cu pulsația largă și puternică a inimii lui, uimînd-o cu ochii-i senini de copil, cu barba și statura-i de profet, uimînd-o cu ce buze fierbinți, pline de pasiune, de patimă aproape,

rostea cele cîteva cuvinte mari: civilizație, dragoste, mase, bărbat, femeie, democrație... pe care sarlatoni le goleau de conținut, prefăcîndu-le în baloane de bilci, țîpător colorate, iar el, știindu-le sensul adine, neapărat necesar popoarelor, inimii lor însetate de adevăr și de un țel măret,

le lua și făcea din ele marile catarge ale poeziei lui, corabie nouă, cu punți multiple și o velatură nemaivăzută în trecut, pînă la bătrînul Homer, puternică și îndrăznească, însetată de spații, cu prova categoric îndreptată spre viitor,

condusă de o veche și neobosită busolă: inima omenească, pe care canalile fiecărei generații vor s-o arunce peste bord, iar el, nu se sîia să se ridice, înalt și puternic, și să spună: — Sînt bun, și voi sînteți buni, și proclam drept lege a conviețuirii noastre, bunătațe. Pentru a-l proslăvi pe acest mare poet al lumii, pe acest mare om generos, profet al iubirii și al libertății, torențial în desfășurarea lui, comparabil din tot ceea ce poate arăta America lumii, doar cu cascada copleșitoare a Niagaraei, dăruit cu trup și suflet, cu un trup și suflet de uriaș, cauzei nobile a poeziei, a acestei uimitoare născociri a spiritului omeneș,

pentru a-l proslăvi pe acest om neînchipuit de puternic și neînchipuit de simplu, care acum o sută de ani, într-o mică tipografie din Brooklyn, culegea cu propriile-i mîini și dăruia omenirii,

„Fire de iarbă” surprinzătoare, nemaîntîlnită carte, neînțeleasă la început și iubită apoi de milioane de oameni,

uimiți ce înțelesuri noi, cită căldură și profunzime, dar mai ales ce forță în stare să mute și munții, pot căpăta vorbele omenești atunci cînd, după ce erau de secole obosite, își găsesc iarăși din inima unui mare poet,

regenerate de dragostea lui adîncă pentru umanitate, izvor nescăpat al frumuseții adevărate și nepieritoare; pentru a-mi înclina fruntea cit mai mult în fața acestui poet fără asemănare în nobila lume a poeziei, în fața acestui mare prieten și cîntăreț al mulțimilor muncitoare,

nu găsesc cale mai bună decît să-mi las cuvintele să meargă, asemenea unor neîsemnate unde, pe albia generoasă și largă pe care, ca un fluviu puternic, el a tăiat-o poeziei;

siftoș și neîndemnatat pornesc după o sută de ani, ca un suprem omagiu, pe drumul lui, în cămașa lui larg desfăcută la piept, pentru a-l face cunoscut noller rînduri de oameni care încă n-au fost purtați de ritmul năvalnic al versurilor lui, socotînd că astfel mă înclin mai adînc decît în orice alt chip, în fața marelui Walt Whitman.

În lungă fișie de pămînt, Long Island, se întinde în fața New-York-ului, păstrînd departe în Atlantic, Pieile Roșii și spunea Paumanok; e celebra insulă în formă de pește, pe care Walt Whitman a cîntat-o de atîtea ori; despărțită de trupul continentului doar printr-un braț strîmt de mare,

înaintînd peste meridiane și paralele de la miez-zii spre miez-noapte și aplecată puțin spre răsărit, ca pentru a primi mai bine în față boarea uriașă a oceanului, mesajul vastității și al nemărginirii. Celor ce cunosc țărîmul de miez-noapte al Dobrogei, pămînt bătut de vînturi, din care desprinsă înaintea în apa Razelmului,

singularită și plină de farmec — Insula Lupilor — acoperită cu ciudate jerburi roșii din care își înalță capul, mirate, dropiile, și unde pretutindeni se aude murmurul marilor ape, celor ce cunosc acea lungă fișie de pămînt ce înaintea spre miez-noapte și puțin spre răsărit, întimpînd nemărginirea,

primînd pe fruntea ei, lăsată în ape ca pentru un botz, cele dintîi raze ale soarelui, acelora le voi spune că Long Island este Insula Lupilor a uriașului continent american, de o sută de ori mai mare, dar însemnînd în fond același avînt spre vastitate și lumină, avangardă îndrăznească a uscatului pornită de la apus spre răsărit să cerceteze,

drumul pe care întreaga planetă îi urmează în jurul axei sale puternice, spre a-și lumina și încălzi pe rînd toate suprafețele, ca un om care, pe o noapte răcoasă, se rotește cu mîlînilor întinse, lîngă flacăra înaltă a focului aprins în cîmpie.

O, aceste avangărzi ale uscatului, aceste singuratiche limbi de pămînt, cu care continentele încearcă gustul oceanelor, al răsăritului și al nemărginirii, un astfel de loc e acela în care Walt Whitman a văzut lumina zilei, avînd drept cîntec de leagăn bubuitul Atlanticului.

În acel timp de partea cealaltă a oceanului, pe stîncosă insulă Sfînta Elena, Napoleon privea din sumbrul amurg al vieții sale, cum pe întinderea nemărginită a apelor se iveau tot mai des fumuri mișcătoare, corăbii minate cu foc, vestind o nouă eră, cutezătoare, o pagină de neînchipuit în istoria omenirii; în acel timp, țările Europei, scaldate nu de mult în sin-glele fierbințe ale Revoluției, erau prefăcute în cosciuge ale Libertății, vegheate de cioclii solemnii ai Sfîntei Alianțe, dar ici și colo, într-un oraș sau altul al bătrînului continent, sub carapacea de gheață a tiranilor, se nășteau oamenii revoluției de la 48, și acei și mai îndrăzneți încă ai Comunei, poeți, gînditori, strategii ai luptelor de baricade, toți cei chemați să aducă în istorie glasul de tunet și forța de nebiruit a maselor, iar odată cu ei se nășteu, botzată de stropii vii ai Atlanticului, acel ce mai mult decît oricare altul avea să fie, în secolul său, poetul maselor, poetul măreției fiecărui om, ființă unică, extraordinară, adevărat miracol în cosmos, și poetul măreției milioanei de oameni, puși în mișcare de forța liberă și generoasă a democrației.

Acolo, în Long Island, în 1819, s-a născut Walt Whitman... acolo, pe vechi pămînturi pe care mai putea fi descoperită urma Pieilor Roșii,

a primit el din toate părțile, mesajul vastității și al nemărginirii; ceruri, ape, păduri și prerii înconjurau cu necuprinsuri oceanice forma părintească, aducîndu-i în suflet zvonul marilor spații, al libertății, al imenselor chemări,

acolo, punîndu-și călcîiul pe urmele Pieilor Roșii, a simțit el forța pretutindeni prezentă și copleșitoare a pămîntului, enormă portocală prin porii căreia izbucnesc mireasmela vieții,

și miriadele de fire de iarbă, spre care priveș fascinați, din spațiile lor înghețate, Jupiter și Saturn.

Biografia lui povestesc că pe cînd avea zece ani, o zi întreagă a stat și a privit, o corabie ce se ivise în largul insulei, cu catarge înalte și pinze umflate de vînt,

o zi întreagă a stat și a privit acel miracol al libertății, cea albă lebedă făurită de genul uman, murmurînd celor ce-l vedeau seara spre focul din vatra părintească: — Aș vrea s-o descriu, să pot spune cit e de frumoasă!

Pentru a cînta întregul pămînt și viața lui ca pe o superbă corabie,

călătorînd prin spații cu un echipaj de două miliarde de oameni, albi și roșii, negri și galbeni, și alții ieșiți din încrucișarea acestor rase,

simplu și firesc, și plin de forța elementară și suprem poezică a firului de iarbă ce-și face drum spre lumină, a fost drumul lui Walt Whitman spre meșteșugul vechi și nobil al celor ce scriu marile cărți ale lumii.

Un nou oraș, Brooklyn, se ridica la capătul de miez-zii al insulei, în fața New-York-ului, și într-una din tipografiile lui și-a început Whitman viața, la paisprezece ani, ca ucenic tipograf...

Învățînd să culegă litera de plumb și să așeze un text în pagină, pentru ca două decenii mai tîrziu să culegă și să imprime, cele dintîi poeme din „Fire de iarbă”, cu care începea un nou e al poeziei.

Ucenic tipograf a fost Walt Whitman, apoi ziarist, apoi învățător, apoi meșter dulgher în Brooklyn, construind case în noul oraș, purtînd pe trup cămașa aspră a lucrătorului,

ținînd cuiele în gură și fulgerîndu-le floarea de metal cu ciocanul, pînă ce intra bine în lemn, cum fac meșterii dulgheri de pretutindeni, legînd prietenii cu zidarii și cu fetele care cărau cărămizi pe schelele înalte de lemn,

băfînd mereu cuie cu ciocanul în noul oraș Brooklyn, și auzînd cum mii de ciocane băteau pe toată fața Americii, mîniute de mii și mii de oameni, destoinici și pricepuți lucrători,

care aduceau sub soare, ca apele unui fluviu năvalnic, viața nouă a maselor, puternică și suprem constructivă, iar el, băfînd mereu cuie cu ciocanul, se simțea una cu marele tunut,

și pe cînd mergea cu pași gigantici spre viitor, privea mereu în urmă, spre Asia și Europa, bătrînele lumi, să afle drumul parcurs de omenire,

„O mie și una de nopți” și dramele lui Shakespeare îl așteptau seara, la căpătîii, iar zidarii veneți din Italia cîntau sus pe schele, cu glasu limpei și calde, cîntecul vechii lumi, el asculta atent, furat de farmecul melodilor, dar simțînd că se naște o lume căreia îi trebuie un cîntec mai vast, un ritm mai larg și mai profund,

venise vremea să pătrundă în vers, nu numai trîluri de păsări, ci forța uriașă a oceanului, spărgîndu-și talazurile de țărîm, retrăgîndu-le într-o respirație imensă și revărsîndu-le iarăși cu bubuit de tunet.

O, cum se legăna pe valuri, acea corabie cu catarge înalte, cu pinzele umflate de vînt, ca bluzele, albe și roșii, de sinii fetelor,

și luînd încă un cui din gură îi fulgera cu ciocanul floarea metalică, pînă ce intra adînc în lemn, cum fac meșterii dulgheri de pretutindeni.

În zărele din Brooklyn, oraș în care construea atîtea case, și-a tipărit Whitman primele poeme, neînchipuit de stingace,

dar tot atît de stingace vin la mal cele dintîi valuri ale furtunii ce se pregătește în adîncuri, năpădînd apoi țărîmurile cu o formidabilă revărsare de ape,

iar cel de la care Whitman a învățat cel mai mult, în toate privințele, a fost fără îndoială oceanul.

Ce lungă a fost elaborarea singurei lui cărți, găstrea unui drum nou, adevărat și profund, pîrînd întorto-chiat unorii, dar plin de o năvalnică forță, cum nu mai folosise nimeni niciodată în poezie,

un om adevărat și viu a fost Walt Whitman, stăpînit de o nestînsă simpatie față de orice fenomen al naturii, purtat de o adîncă, frățească dragoste spre oameni, și aici trebuie căutat, dacă vrem neapărat să căutăm o lămurire, a îndrăznelii și stăruinței sale

de a sparge cu violență tiparele vechii poezii și a aduce sub noua ei cupolă, mai vastă și cuprinzătoare, tumultul continental al vieții pe care începeau s-o trăiască milioanele de oameni.

Celebre sînt acum, în istoria literară, întoarcerile lui aici, în fiecare seară, pe bacul din Brooklyn, peste strîmtul braț de mare,

legînd prietenii trainice, ca și cum fiecăruia i-ar fi înconjurat uremii cu brațe viñoase, cu toți cei ce, asemenea lui, se întorceau acasă de la muncă, din New-York, peste strîmtul braț de mare,

în Long Island, vechiul pămînt, insula în formă de pește, căreia Pieile Roșii îi spunea Paumanok, marinarii ce cutreieraseră oceanul, și tipografi și dulgheri, cum el însuși fusese, și alți mulți, bărboși sau numai cu tuleie pe față,

cu cămăși aspre de lucrători, larg desfăcute la piept, (îmînd cite o fată de mijloc, pescari, docheri din marele port, cizmari, mecanici, meșteri ai tuturor meseriilor,

bucurîndu-se de existența lor, și considerîndu-l pe fiecare drept o adevărată minune de pricepere, de îndemînare și înțelepciune.

Totul în ochii lui Walt Whitman apărea nou și extraordinar; fiecare bărbat, fiecare femeie: o întreagă lume, un cosmos,

în fața căruia nu se putea opri de a scoate mari exclamații de uimire. În acest tumult al vieții ce se zăbea în pieptul unui om tînar și săvîtos, înnebunit de bucurie că drumul îi scoate în cale atîți tovarășii asemeni lui, bărbați superbi, alături de uremii cărora putea porni cu uremii lui, cum frunzele unui plop foșnesc lîngă frunzișul celorlalți plopi,

femei asemeni unor gingașe fregate, pe șoldul cărora cînd punea mina toate stelele începeau să se rotească în ființa lui,

trebuiesc căutate cele dintîi izvoare ale puternicului și nemaivăzutului fluviu care e poezia lui Walt Whitman.

Istorici literari au numit această parte tumultuoasă și uriaș absorbantă a vieții lui „marea anchetă”, cuvîntul e potrivit, dacă punem în el o înțelegere nouă, extraordinară,

dacă îl încercăm cu sensuri profunde și grave, și în același timp impetuoașe, capabile să spulbere dintre silabele lui rutina unei foloșiri obișnuite, juridice sau științifice, păstrînd doar flacăra pură și fierbinte a unui profund și veșnic viu interes ce se satisfăce prin comuniune, a unei nepotolite însetări de a cunoaște, de a absorbi prin toți porii, ca un gigantic burete apa efervescentă a oceanului,

tot ceea ce e viață pe pămînt, atunci, în adevăr, se poate spune că Walt Whitman a întreprins în tăcere a lui o mare anchetă, asupra sentimentelor omenești, asupra vieții sociale, a biologiei și fiziologiei,

a tot ceea ce este manifestare și esență a vieții, a universului material, căzînd sub simțuri și reflectîndu-se în gîndirea omenească în forme proaspete, senzaționale,

atunci, printre semenii săi și pe scoarța acestui pămînt se poate spune că el, Walt Whitman, a făcut o mare anchetă,

avînd tot timpul spiritul foarte viu și plin de o curiozitate enormă, ca un om venit de pe o altă planetă, și bucurîndu-se cu o bucurie planetară de descoperirea acestei explozii de forme și culori care e viața, de descoperirea acestui fluviu de acțiuni și țeluri mărețe care e istoria omenirii,

încît, la treizeci și șapte de ani, a putut rosti cu o voce nouă, puternică și bărbătească, nemaiauzită vreodată sub cerul poeziei,

o voce în care se simțea tumultul și ritmul profund al oceanului: — Eu, Walt Whitman, încep acum și n-am să mai termin pînă la moarte.

Un om ce venea din ținuturile păduroase și puțin umblate ale vestului,

unde trăise viața aspră și sămătoasă, bărbătească, a tăietorilor de păduri, înalt și slab, cu fața uscată și osoasă, pe care părul creștea ca mușchiul copacilor,

un om neînchipuit de simplu și de firesc, și în același timp neînchipuit de puternic, cu ochii arzînd sub frunte de un nestîns foc lăuntric, a fost mai presus de toți ceilalți iubiți și înțeleși, adorați de Walt Whitman,

cu o dragoste conștientă, bărbătească și cetățenească, așa cum se și cădea de altfel să fie iubit de un mare poet cetățean,

Abraham Lincoln, președintele Statelor Unite, profet, vizionar, luptător, erou și martir al libertății, pe care o proclama cu toată ființa lui, una și aceeași din cap pînă în picioare, și mai adîncă sub picioare, în pămîntul străbun, și mai înaltă deasupra capului, în bolta instelată a cerului,

tot astfel cum frunzele copacilor izbucnînd de năvala sevei ce urcă din rădăcini, se desfac și proclamă primăvara.

Pe acest om simplu și drept, crescut între copacii puternici ai vestului,

Walt Whitman l-a iubit ca pe cel mai mindru catarg al noii lumi pe care el o cînta,

o lume a milioanei de oameni, a maselor muncitoare acoperind cu forța lor tot continentul, alții la miez-noapte, și la miez-zii negrii, pentru a căror eliberare din sclavie, Abraham Lincoln chemase la luptă mulțimile.

Dar drumul același atît de strălucitor și puternice nave a libertății și democrației era plin de primejdii, un foc de revolver a răsunat într-un teatru din Washington, și mii de oameni au îngrozit cum pe cămașa lui Abraham Lincoln răsare într-o clipă floarea de sînge a asasinatului.

Sub glonțul ucigaș al unui sclavagist fanatic s-a prăbușit marele președinte, la cîțiva pași de cel care îl iubea atît, lîngă bățiile inimii lui Walt Whitman.

Era atunci primăvară și liliacul înflorise la Washington, și de atunci, de cite ori a revenit primăvara, de cite ori liliacul înflorise pe pămîntul Americii,

Walt Whitman, marele poet, își îndolia veșmintul, arătînd tuturor cit de vie și fără armă e în inima lui, durerea trezită de monstruoasa crimă împotriva lui Abraham Lincoln.

Cu nimic n-a glumit poetul „Firelor de iarbă” și nimic din tot ceea ce a cîntat n-a luat în deșert, în marile lui poeme cîntase dragostea față de oameni, cîntase adîncă, fierbîntă solidaritate umană,

și cîrînd istoria Americii i-a oferit prilejul solemn de a arăta cit de adevărată și vie era vîlvata inimii sale, cit de adînc se duceau în propria-i ființă, ca într-un pămînt însoțit și roditor, rădăcinile poeziei sale,

tot atît de adevărată, și prin urmare de cea mai pură esență cosmică, neputînd fi de nimeni contrafăcută, cum nu poate fi contrafăcut mărul ce se ivește la capătul crengii fragile,

din seva pe care pomul a filtrat-o cu seriozitate și fără gînd de glumă, întreaga vară.

Cel ce o voce atît de profundă și gravă, oceanică, proclamase acea luminoasă, cea caldă solidaritate umană, sevă nouă și neînchipuit de puternică a întregii lui poezii,

se apropia de cincizeci de ani în primăvara cînd, bărbații nordului au pornit cu arme în mîini spre sud să-i elibereze pe negri,

iar el, care începuse să aibă atunci chipul și mersul și vocea unui profet,

cu fața încadrată de o barbă bogată în care se iveau firele argintii,

și pieptul larg, puternic — pentru că-i plăcea să-și umple pămîntii cu tot acru continentului — de asemenea acoperit cu păr argintiu,

a luat pe uremii cereaua unei cutii de infirmier, și a pornit să îngrijească răniții, o faptă tot atît de simplă, de modestă și plină de o nebiruită forță ca firele de iarbă ale poeziei lui, o faptă de erou al umanității, conformă cu viața lui și cu poemele-i pline de dragoste față de oameni.

Timp de cinci ani a străbătut Walt Whitman, generosul bătrîn, sălile spitalelor și cîmpurile de bălăie, ținînd între mîinile sale fruntea fierbinte a răniților, ștergîndu-i de sînge, pansîndu-le plăgile făcute de gloanțele ucigaș,

ducînd la buzele lor arse de febră bidonul cu apă, mîngîndu-i și îmbrăbîntîndu-i, ivîndu-se în mijlocul lor, luminos, blajîn și bun, ca un dumnezeu aveva.

Teoria marxist-leninistă a reflectării și fantezia artistică

Problema posibilității cunoașterii lumii obiective și a legilor ei poate fi concentrată în întrebarea: „Pot percepțiile și gândurile noastre să oglindească exact lumea obiectivă și legile ei?”

În jurul problemei cunoașterii s-a purtat, de-a lungul veacurilor și continuă să se poarte și astăzi lupta și mai aprigă, lupta dintre materialism și idealism. În vreme ce materialismul afirmă posibilitatea cunoașterii lumii obiective și a legilor ei, idealismul, dimpotrivă, negă, în ultimă instanță, posibilitatea cunoașterii lumii obiective și a legilor ei.

Lupta filozofică purtată în jurul acestei probleme reflectă lupta de clasă.

Contestând posibilitatea cunoașterii lumii obiective, idealismul însoțite știința și propovăduiește o totală pasivitate față de realitatea existentă, pentru a ajuta clasele reacționare să-și mențină dominația lor retrogradă. Negând posibilitatea cunoașterii lumii obiective, idealismul întindește să spulbere încrederea oamenilor muncii în posibilitatea transformării lumii obiective. Impotivă idealismului, materialismul a susținut întotdeauna că posibilitatea cunoașterii lumii obiective și a legilor ei este nelimitată, încurajând și călăuzind înaintarea claselor progresiste în sensul dezvoltării istoriei.

Materialismul premarxist a subapreciat însă caracterul activ al cunoașterii, neglijând activitatea gândirii în procesul cunoașterii. Materialismul premarxist n-a studiat cădea cunoașterii, felul cum cunoaștem, ci s-a axat numai asupra obiectului cunoașterii, asupra a ceea ce cunoaștem. Marx și Engels au fost primii în istoria filozofiei care, descoperind legătura intimă dintre activitatea practică și activitatea teoretică, au revoluționat filozofia, transformând-o într-o știință exactă. Marx și Engels au arătat că practica este legătura obiectivă dintre om și mediul său înconjurător. Ei au subliniat că activitatea practică — procesul prin care oamenii transformă materialmente mediul lor înconjurător — este baza tuturor activităților teoretice, procesul prin care oamenii oglindește însușirile generale și esențiale ale lucrurilor asupra cărora au acționat practic. Activitatea teoretică nu poate fi confundată cu activitatea practică. Teoria nu este practică, ci practică generalizată. De aceea, teoria nu are cum să-și exercite rolul ei organizatoric, mobilizator, transformator etc. altfel decât prin intermediul activității practice a oamenilor. Iată de ce munca populară este în primul rând o muncă educativă, o muncă directă cu oamenii, a căror forță materială este singura capabilă să asigure teoria rolul ei în dezvoltarea societății.

Marx și Engels, scoțind la iveală limitele materialismului premarxist, au insistat asupra faptului că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Descoperirea rolului primordial al practicii în procesul cunoașterii a însemnat punctul central al revoluției săvârșite de Marx și Engels în teoria cunoașterii.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Lenin — conducând cea mai mare revoluție din istorie — a fost acela care i-a revenit sarcina să elaboreze, în ansamblul ei, teoria marxist-leninistă a cunoașterii. În această teorie, el a arătat că oamenii nu cunosc lucrurile din jurul lor, contemplându-le, ci transformându-le potrivit nevoilor omenești. Cunoașterea omenească se îmbogățește pe măsură ce sporește puterea oamenilor asupra naturii și societății. Iată puterea oamenilor asupra naturii și societății sporește și mai mult prin îmbogățirea cunoștințelor.

Sesiune științifică la Facultatea de filologie

Pentru a ne cunoaște țara, pentru a lua contact direct cu scriitorii și cu literatura din R. P. R., în mijlocul nostru se află scriitorii din R. P. Cehoslovacia, R. P. Ungaria și R. P. Bulgaria veniți în cadrul schimburilor culturale.

Oto Štraneck, scriitor ceh, este redactorul șef al revistei „Divadlo” (Teatrul). Autor dramatic și romancier, el a scris „Patriotul”, „Cinzele locotenentului Baker” și „Comedia „Incoltor”. Actualmente el lucrează la o evocare teatrală pentru scena a orașului Praga și o carte pentru copii „Vaporul frumos al lui Martinek”.

Ivan Kussy, critic literar slovac, se interesează de activitatea scriitorilor de dramă ale Uniunii scriitorilor de la noi. A Institutului de literatură de pe lângă Academia R.P.R. și de repertoriile teatrelor noastre.

Hegedüs Geza, de două ori laureat al premiului „Jozef Ákilla”, este un fecund romancier și un activist pe tărâmul științei literare. Din numărătoarea lui romane cităm: „Zdruncinătorii de idoli”, „Călătorul de pe ocean”, trilogia „Cel ce știe carte”, „Primejdia din pădure”, „Povestea omului negru”, „Ultimele ceasuri de beznă”, etc.

Hubay Miklós, dramaturg, a scris, în afară de studii despre dramaturgie, piesele „Sacrificii cocoiși” și „O vară în Ungaria”.

Dimițar Anghelov Stoianov este autorul romanului apărut în anul 1953 „Pe viață și pe moarte”, în care evocă lupta eroică a partizanilor bulgari. El a mai scris „Emilia”, povestea lirică, romanele „Informații de pe stradă”, „Omul curajos” și primul volum din trilogia științificofantastică „Pe cînd n-a existat omul”.

Poetul Veselin Simeonov Hancev este autor al volumelor „Spania la răscruce”, „Schimbul”, „Steagul tinetiei”, „Luigi” și „Versuri”.

De doi ani încoace, sesiunile științifice ale Universității „G. I. Parhon” au fost un prilej de constatare a realizărilor, de clarificare a ideilor, de luptă de opinii și, deci, de îmbunătățire a muncii cadrelor didactice în domeniul cercetării științifice. La cea de a III-a sesiune, care s-a ținut de la 6 la 8 iunie etc., Facultatea de filologie s-a prezentat cu un număr de aproape 70 de comunicări.

Actuala sesiune a Facultății de filologie a reflectat preocupări multiple și în tematică științifică, cuprinzând domenii de cercetare foarte diferite.

Așa de pildă, atenția acordată studiului limbii și artei scriitorilor români și străini s-a vădit în multe comunicări prezentate la sesiune. Acad. Iorgu Iordan a analizat caracterul popular al limbii lui Ion Creangă; conf. Boris Cazacu a cercetat aspecte ale limbii și stilului lui Mihail Sadoveanu; lector Pandele Olteanu a cercetat particularitățile sintactice din povestirile slave despre Vlad Tepeș; lector Mitu Grosu a analizat arta scriitoricească a cronicarului munten Radu Popescu; conf. Th. Ioachimescu și asist. A. Bolintineanu au înfățișat procedeele stilistice din proza politică a lui Victor Hugo; asist. E. Zoltner s-a ocupat de elementele dialectale din opera lui Mihail Bredel; lector Valentin Lipăți a analizat valorile și semnificația dialogului în proza lui Diderot, etc.

Problemele de limbă — gramatică sau lingvistică — au fost prezente la actuala sesiune prin comunicări ca cele „Le tovarășești” acad. Al. R. Bălan („Despre diftongarea condițională a vocalelor e și o în limba română”, prof. Alexandru Graur („Ce este lingvistică marxistă”, lector L. Wlad („Progresul în limbă”, lector P. Călina („Despre fondul principal lexical al limbii engleze”, asist. Florica Dimitrescu („Caracteristicile gramaticale ale locuțiunilor verbale în limba română”, preparator P. Miclău („Trecerea de la limba comună a poporului la limba națională”, conf. N. I. Barbu („Expresia realității, posibilității și irealității în latină și în greacă”)).

Problema traducătorilor literare din limba rusă în limba română a fost

abordată de asist. Mihai Barasz, iar problemele critice de texte s-au reflectat în comunicarea lectorului I. Fischer, la legătura cu editarea operei lui G. Alexandrescu.

Domeniul literaturii, al criticii și istoriei literare a fost reprezentat prin numeroase comunicări. Astfel, la istoria relațiilor culturale rominoase o contribuție interesantă a adus lector Tatiana Nicolescu prin prezentarea părerilor lui Korolenko despre România veacului trecut. Gîndirea marilor democrați revoluționari rusi din secolul al XIX-lea a fost cercetată în legătură cu scriitorii și cultura apuseană. Conf. Alexandru Bălăci a prezentat ideile lui Herzen, despre Renașterea italiană, asist. V. Theis părerile lui Cernyševski despre Lessing; prof. N. N. Condescu a analizat legăturile dintre Herzen și V. Hugo.

Printr-o comunicare a lui I. Barbu s-a arătat că una din lipsurile sesuimii a constat în absența problemelor legate de literatura sovietică, de creațiile realismului socialist; au lipsit de asemenea probleme de teorie literară, care ar fi putut dezvolta și aici tezele Congresului al II-lea unional al scriitorilor sovietici. De asemenea, ar fi fost de drit ca valorificarea critică a producției noastre actuale să dețină un loc tot atât de însemnat ca și problemele de istorie literară. O altă lipsă constă în faptul cum s-au prezentat unele comunicări, care au fost prea lungi, prea analitice. Vorbitorii nu au știut totdeauna să sintetizeze materialul, fiind nevoiți să prezinte, în timpul acordat, doar fragmente din comunicările lor. La discuții — care s-au purtat în general într-un spirit științific și constructiv — au participat cadrele didactice și, din păcate, prea puțini invitați. Uniunea Scriitorilor, cu excepția romancierului Petru Dumitriu și a poetului Alfred Margul Sperber, nu a luat parte la sesiune.

Ajutorul creatorilor de literatură ar fi fost desigur binevenit în dezbaterile problemelor de limbă și de creație artistică. De asemenea intervenția activă a specialiștilor din alte instituții (ca Institutul de limbă străină, Institutul de lingvistică al Academiei R.P.R., Societatea de Istorie și Filologie etc.) ar fi avut darul să insuflească și mai mult discuțiile, contribuind la un schimb de experiență foarte util.

Bătălia pentru calitate — așa cum suna în raportul său Al. Graur, decanul facultății — trebuie să fie de acum încolo o preocupare de competență pentru ca activitatea științifică a universităților să se ridice pe o treaptă tot mai înaltă.

V. L.

iar mai tirziu Filip, unul din conducătorii mișcării muncitorești din Cluj, exercită asupra doamnei Calafova o puternică înrădăcănire, un soi de atracție, așa cum soarele atrage spre el anumite plante. Și deși finalul piesei aduce victoria vremii și a reacțiilor, Rujena Calafova simte că viitorul se află totuși de partea acelor oameni plini de curaj, însușiți de aventuri nobile, pe care a început să-i cunoască.

Spre această perspectivă a viitorului deschide teatrul spectacolul Teatrului Municipal la care realizarea au conlucrat Dan Nasta, ca regizor, și un grup de actori valoroși printre care se remarcă, alături de cei doi interpreți principali mai sus citați, Marieta Rares, George Măruță, Ileana Predescu, Septimiu Sever, Nicolae Mavrodin, Mihaela Juvara, Emilia Manta, Vasile Florescu și alții.

Trebucis remarcate de asemenea decorurile picturii Nicolae Savin, prin a căror schimbare de unghi, de la act la act, s-a obținut o nouă perspectivă asupra casei în care se desfășoară acțiunea. Forțându-se însă nota s-a ajuns la decorul cu tendințe formaliste din actul III, în care perețele de sticlă creează o barieră convențională între spectator și scenă, imaginea scenică fiind tăiată de dungile negre ale barelor de metal — ca unele tablouri ale pictorilor impresionistiști care urmăreau crearea unor efecte de lumină în sine.

Ou țereva asupra acestei rezolvări a ultimului act, spectacolul Teatrului Municipal reușește să pună în valoare lucrarea dramatică a lui Voitech Cach la un nivel artistic care cinstește cum se cuvine dramaturgia nouă a unei țări prietene, care contribuie ca și noi o viață nouă.

Margareta Bărbuță

Creația literară a lui Li Ghi En și aspectul satului coreean în operele lui

Activitatea literară a lui Li Ghi En începe după „mişcarea de la intii marie”, mișcare pornită sub influența Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, cînd lupta de clasă în Coreea devine și mai acută. Încă în prima sa operă, „Scrișoara către fratele meu”, precum și în cele mai recente, scriitorul a arătat că stă pe pozițiile literaturii realiste, legată de interesele poporului muncitor, fiind un adversar hotărât al literaturii burgheze decadente. Ridicîndu-se împotriva literaturii burgheze, împotriva naturalismului și a formalismului, el a denunciat și încercările care călăuză să demonteze moștenirea literaturii clasice coreene, a ajutat la înțelegerea justă și la dezvoltarea tradițiilor ei, la fărîmarea unui drum nou al literaturii revoluționare legate de lupta muncitorilor populare.

Scriitorul Li Ghi En este unul din fondatorii literaturii realiste în Coreea. Li Ghi En a vorbit întotdeauna despre oamenii care luptau pentru realizarea idealurilor socialiste, a călăuză să arde în mod concret și veridic viața în dezvoltarea ei revoluționară.

După eliberarea țării, Li Ghi En, pornind de la realitatea concretă a regimului democrat-popular, creează cîteva opere minunate, ca romanele „Pămîntul” și „Tumangan”, expresie a înfîlșurii literaturii coreene în spiritul înalt al realismului socialist.

Operele lui Li Ghi En sînt străbătute de idei patriotice înalte, de patosul unui umanism plin de noblete, de reflecție, în spirit revoluționar, romanticismul vieții revoluționare, analizează realitatea în spirit critic.

Opera lui Li Ghi En a educat poporul coreean în spiritul unui înalt patriotism. Acesta este meritul ei cel mai însemnat. În cărțile lui, aparute înainte de eliberare, scriitorul chema poporul la lupta de eliberare națională, pentru răsturnarea regimului colonial, înstaurarea imperialismului japonez. După 15 august 1945, în romanele „Pămîntul” și „Tumangan”, precum și în alte opere, scriitorul cheamă tot poporul să așere regimul democratic, în care puterea se află în

mîinile poporului, să meargă pe drumul construcției noi și al luptei pentru înflorirea patriei, pentru unificarea țării pe cale pașnică.

Romanul „Patria” prezintă societatea coreeană din anii douăzeci. Tema romanului este procesul de ruinare a satului coreean și a stratificații lui rapide în acești ani și, ca o consecință a acestui proces, creșterea conștiinței de clasă a muncitorimii și a jăranimii, creșterea luptei lor organizate împotriva japonezilor și a regimului feudal.

Aici o aspirare și nici un fel de rezonanță nu au avut îndăbusele revoluționare ale poporului coreean. Dimpotrivă, în aceste împrejurări, forțele poporului coreean, care luptau

participă la construcția democratică și înfîlșesc socialismul.

Este prezentat procesul de creștere a conștiinței jăranimii, care devin adevărați săpînți ai vieții, în cursul trecerii în practică a unor importante măsuri patriotice.

Romanul nu arată numai diferite aspecte ale vieții satului coreean de după eliberare, ci intraga dezvoltare socială a Coreei. Scriitorul a înfălșat un tablou larg și multilateral; tema centrală — reforma agrară — este prezentată nu numai din punct de vedere al importanței ei economice și culturale, ci și sub aspectul semnificației ei politice. Scriitorul a văzut astfel, în mod just, în reforma agrară, una din manifestările concrete ale luptei de clasă și premiza dezvoltării democratice a țării sale.

Dragostea pentru ceea ce este nou și iura împotriva vechiului trec ca un fir roșu prin tot romanul. Pe baza cunoașterii profunde a satului coreean, scriitorul sugerează noile forțe creatoare de după eliberare, în care, sub conducerea Partidului Muncii din Coreea, crează istoria epocii noastre, făcînd ca patriotismul și patosul umanității să răsune în conștiința unor personaje luminoase și pline de viață.

Lupta pentru consolidarea și dezvoltarea victoriei obținute prin reforma agrară devine lupta pentru construirea patriei și dezvoltarea democratică a satului coreean, care se manifestă în această luptă deosebită expresia unui înalt patriotism. Făcînd o justă apreciere, de pe o poziție înaintată, a realităților din viața satului coreean de după reforma agrară, scriitorul a exprimat în opera sa patriotismul înalt al poporului și patosul lui profund uman.

În înfîlșind cu ajutorul unor personaje pozitive tabloul larg al unității politice și morale, solidarității jăranimii coreene, lupta directă împotriva dușmanilor, abnegația patriotică pentru cauza construcției comuniste, scriitorul Li Ghi En arată că la baza acestei ideologii și a acestui lupte stă întotdeauna ideea unirii dintre muncitorii și jăranii. Această particularitate ideologică a romanului „Pămîntul” devine și mai puternică prin faptul că scriitorul înfălșoară lupta jăranimii care s-a condusă înleapă a Partidului Muncii din Coreea.

Romanul „Pămîntul” are o deosebită valoare pentru că educă poporul în spiritul patriotismului și îl însușește în opera de construcție a patriei, înfălșînd în mod just, într-un larg cadru epic, starea istorică actuală a dezvoltării satului coreean.

Li Ghi En este scriitorul care și-a îndreptat forța talentului său creator spre deosebita înfălșoară a luptei și vieții satului coreean, dinaintea de eliberare și de după eliberare. Faptul acesta este legat de înțelegerea justă de către scriitor, bazată pe experiența personală a rezolvării problemei jăranimii, altă de importanță pentru lupta de eliberare națională. Valoarea artistică a operei lui Li Ghi En este strîns legată de justele poziții ideologice și politice a scriitorului, de cunoașterea profundă a vieții jăranimii coreean, de marele lui talent artistic.

Opera lui Li Ghi En, altă înaltea de eliberare, cit și după eliberare, este legată de problemele concrete și ale perioadei istorice respective. Pînă la 15 august 1945, scriitorul a luptat, prin opera lui, un luptător curajos pentru eliberarea poporului său de sub jugul imperialismului japonez, iar după eliberare, un scriitor care educă poporul pentru a duce lupta cu abnegație împotriva imperialismului american și a slugilor lor, în numele unității și independenței patriei sale, pentru pace în lumea întreagă.

Întrînd în literatură ca scriitor al „literaturii tendințelor noi”, apoi ca membru al „Asociației scriitorilor proletari coreeni”, continuându-și activitatea după eliberarea Coreei de către Armata Roșie Sovietică. Li Ghi En a fost un înalt ideolog și a realizat creații de seamă în literatura coreeană.

Opera extrem de valoroasă a scriitorului Li Ghi En constituie de mulți ani nu numai o hrană spirituală de o mare înălțime pentru masele populare; ea este și un exemplu minunat pentru toți scriitorii care au oglindit viața călăuzită de învățătura marxistă despre lume și viață, precum și pentru cei care au manifestat tendința progresistă de a se apropia de această conștiință înaintată. Operele lui Li Ghi En oglindește prețioasă experiență și măiestrie desăvîrșită a unui mare scriitor; ele sînt opere care vor influența în mod cert dezvoltarea în viitor a literaturii.

După cum se știe, în partea de sud a țării, care se găsește încă sub ocupația americană, se îndreapăște tot mai mult viața materială a poporului, tot o viață spirituală, activitatea creatoare, se află într-o completă decădere.

Opera lui Li Ghi En este o dovadă că adevărata artă poate înflori numai cînd scriitorul percepe realitatea, călăuzit de învățătura marxistă, în condițiile unui minunat regim social, stabilit în partea de nord a țării, unde puterea se află în mîinile poporului, unde scriitorul în parte acționează la lupta și viața poporului.

Aiți înainte de eliberare țării, cit și după eliberare, scriitorul a afirmat stăruința dominantă a vieții reale și a politicii în relațiile dintre viață, literatură și politică; acest principiu stă la baza activității sale creatoare. Situat pe această poziție, scriitorul Li Ghi En, înainte de eliberare și după eliberare țării, a luat totdeauna parte activă, prin creația lui, la lupta și viața poporului coreean, a jucat întotdeauna un rol activ și continuu să joace rolul unui educator înaintat, educator al poporului coreean, care-l stimează și-l respectă — pentru că a oglindit în operele sale, într-un chip minunat, trăsăturile esențiale ale unor perioade importante în dezvoltarea socială a Coreei.

impotivă imperialismului și a regimului feudal, deveneau și mai puternice. Lupta lui un aspect tot mai crîncen. Forțele clasei muncitoare, clasea cea mai revoluționară, se aflau în fruntea acestei lupte. După victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie în Rusia, ideile revoluționare de marxismului au început să se răspîndească foarte repede în Coreea, în anii douăzeci, devenind treptat baza tacticilor și strategiei luptei de eliberare națională. De asemenea, de partizani, organizate și conduse de conducătorii iubii al poporului coreean, de învîrșit Kim Ir Sen, ducău pretinzîndu-lupta armată împotriva japonezilor, ridicînd tot mai sus jăcicia eliberării naționale.

Romanul scriitorului Li Ghi En, „Patria”, arată particularitățile acestei situații istorice din Coreea. Pe fundalul vieții satului Bouthe și cu ajutorul personajului Kim Hi Dian și al altor jăranii și oameni tînciri din sat, scriitorul înfălșește în mod realist viața satului coreean din această perioadă istorică.

Eroul romanului, Kim Hi Dian, învîrșit cîteva ani în străinătate. Aici el își însușește ideologia științifică înaintată și, apoi, întorcîndu-se în patrie, se consacră cauzei revoluționare.

Răspîndind în sat ideile marxiste, Kim Hi Dian pune bazele luptei organizate a maselor de jăranii. Înarmîndu-i cu conștiința de clasă, el îl ridică pentru pămînt, împotriva moșierilor. An Sin Hae și conduce nemiștoacă greva muncitorilor de la o fabrică de textile. În această luptă, muncitorii și jăranii își întăresc înțelegerea de clasă și-și călăuzesc voința de luptă.

Romanul „Patria” a oglindit multilateral conflictul de bază și contradicțiile realității din acea perioadă, prezentîndu-le într-un mod viu, cu bogate mijloace artistice.

Relațiile dintre personajele romanului „Patria” oglindește particularitățile realității din vremea aceea, întîrînd în conștiința cititorilor ideea justă că bunăstarea și fericirea poporului nu sînt posibile fără doborîrea regimului social bazat pe exploatare, care se datorează asupriții crunte a imperialismului japonez.

Opera subliniază ideea unirii dintre clasa muncitoare și jăranimea muncitoare și arată că fără această unire nu este posibilă nimicirea regimului bazat pe exploatare. Scriitorul spune undeva în roman că muncitorii își iau sarcina să-și anunțe pe jăranii cînuțînăși în somn că se apropie răsăritul soarelui.”

Li Ghi En a zgăvînit în romanul „Patria” oameni care luptă și care speră că au venit și „ziua luminoasă”, ziua victoriei definitive; scriitorul nu putea spune mai mult în condițiile societății capitaliste, dominată de imperialismul japonez.

Dar a venit 15 august 1945. Glorioasa Armată Sovietică a eliberat poporul de sub jugul imperialismului japonez și a adus schimbări radicale în viața și soarta poporului coreean. Sub conducerea Partidului Muncii din Coreea și a lui Kim Il Sen, cu ajutorul dezinteresat al Armatei Sovietice, poporul coreean a lăncinat asigurarea imperialismului japonez și rămîștele regimului feudal, a înstaurat regimul democrat-popular, în care puterea se află în mîinile poporului. Odată cu aceasta, eliberarea țării a creat condiții care permit noilor forțe ale literaturii, care slujesc interesele patriei și ale poporului, să-și manifeste în mod liber toată puterea de creație. Această literatură a fost însușită de înfălșurii Partidului Muncii și ale conducătorului poporului coreean. Ea a obținut la noile condiții, ale regimului democratic, succese nemăituzite înainte, prin bogăția conținutului său revoluționar.

Romanul „Pămîntul” de Li Ghi En, scris în 1948, reprezintă unul din aceste succese. Această operă arată perspectivele minunate ale satului coreean, viitorul fericit care se făurește după eliberarea țării, arată cum au luptat jăranii coreeni cu dușmanul de clasă, pentru a se elibera de nevoi și înapoiere, cum au crescut ei în această luptă.

Romanul înfălșează viața unor oameni care susțin noul regim creat și largesc realizările dobîndite, care

participă la construcția democratică și înfîlșesc socialismul.

Este prezentat procesul de creștere a conștiinței jăranimii, care devin adevărați săpînți ai vieții, în cursul trecerii în practică a unor importante măsuri patriotice.

Romanul nu arată numai diferite aspecte ale vieții satului coreean de după eliberare, ci intraga dezvoltare socială a Coreei. Scriitorul a înfălșat un tablou larg și multilateral; tema centrală — reforma agrară — este prezentată nu numai din punct de vedere al importanței ei economice și culturale, ci și sub aspectul semnificației ei politice. Scriitorul a văzut astfel, în mod just, în reforma agrară, una din manifestările concrete ale luptei de clasă și premiza dezvoltării democratice a țării sale.

Dragostea pentru ceea ce este nou și iura împotriva vechiului trec ca un fir roșu prin tot romanul. Pe baza cunoașterii profunde a satului coreean, scriitorul sugerează noile forțe creatoare de după eliberare, în care, sub conducerea Partidului Muncii din Coreea, crează istoria epocii noastre, făcînd ca patriotismul și patosul umanității să răsune în conștiința unor personaje luminoase și pline de viață.

Lupta pentru consolidarea și dezvoltarea victoriei obținute prin reforma agrară devine lupta pentru construirea patriei și dezvoltarea democratică a satului coreean, care se manifestă în această luptă deosebită expresia unui înalt patriotism. Făcînd o justă apreciere, de pe o poziție înaintată, a realităților din viața satului coreean de după reforma agrară, scriitorul a exprimat în opera sa patriotismul înalt al poporului și patosul lui profund uman.

În înfîlșind cu ajutorul unor personaje pozitive tabloul larg al unității politice și morale, solidarității jăranimii coreene, lupta directă împotriva dușmanilor, abnegația patriotică pentru cauza construcției comuniste, scriitorul Li Ghi En arată că la baza acestei ideologii și a acestui lupte stă întotdeauna ideea unirii dintre muncitorii și jăranii. Această particularitate ideologică a romanului „Pămîntul” devine și mai puternică prin faptul că scriitorul înfălșoară lupta jăranimii care s-a condusă înleapă a Partidului Muncii din Coreea.

Romanul „Pămîntul” are o deosebită valoare pentru că educă poporul în spiritul patriotismului și îl însușește în opera de construcție a patriei, înfălșînd în mod just, într-un larg cadru epic, starea istorică actuală a dezvoltării satului coreean.

Li Ghi En este scriitorul care și-a îndreptat forța talentului său creator spre deosebita înfălșoară a luptei și vieții satului coreean, dinaintea de eliberare și de după eliberare. Faptul acesta este legat de înțelegerea justă de către scriitor, bazată pe experiența personală a rezolvării problemei jăranimii, altă de importanță pentru lupta de eliberare națională. Valoarea artistică a operei lui Li Ghi En este strîns legată de justele poziții ideologice și politice a scriitorului, de cunoașterea profundă a vieții jăranimii coreean, de marele lui talent artistic.

Opera lui Li Ghi En, altă înaltea de eliberare, cit și după eliberare, este legată de problemele concrete și ale perioadei istorice respective. Pînă la 15 august 1945, scriitorul a luptat, prin opera lui, un luptător curajos pentru eliberarea poporului său de sub jugul imperialismului japonez, iar după eliberare, un scriitor care educă poporul pentru a duce lupta cu abnegație împotriva imperialismului american și a slugilor lor, în numele unității și independenței patriei sale, pentru pace în lumea întreagă.

Întrînd în literatură ca scriitor al „literaturii tendințelor noi”, apoi ca membru al „Asociației scriitorilor proletari coreeni”, continuându-și activitatea după eliberarea Coreei de către

Telemăneanul

S e știa că brigada lui Dumitru va câștiga bătălia. De trei luni, de când începuse intreresea între cele douăsprezece brigăzi, a lui Dumitru definea drapelul. Săgețile celor sălășiești făceau din brigada îndrăgăstiatului telemănean stăteau gata să sară peste pa-noul cu grație.

Puțin mai jos se găseau săgețile celor dintr-o două brigadă, care, e drept, da și ea produse în contul a-nului 1956, totuși, era în urma telemăneanului nostru! Celelalte brigăzi o luau, când una, când alta, înaintea celorlalte. Numai a telemăneanului și a lui Olaru stăteau neschimbate pe primele două locuri. Sosise ultima zi a intrării în țară. Totuși, înaintea intrării în țară și ea în intrerese cu altele, strena sună mai mult ca de obicei.

Când moș Banu, portarul, și-a privit privirea, așa, într-o două, prin geamul secției, la văzută pe „drăcușor” că se amestecă din statură intr-o brigadă rămasă printre codășe. „Uite, domle, mai văzuți una! Ce nevoie are lângă asta să învețe și pe alții cum face el?” Dacă Dumitru se ocupă atât de alte brigăzi, cei din a două ar putea să-l ajungă — ba chiar să-l depășească! Telemăneanul nostru ar pierde, așadar, înțelegerea. Ar pierde statura din brigadă! Moș Banu nu mai stat pe gânduri! Repede a călcat pe urmele pomierului de serviciu și, așa, mai pe ascuns, să nu-l vadă ceilalți, a dus brigăzile lui Dumitru o cenă din cele mari, plină ochi cu apă rece. Să aibă băieții la îndemână! Să nu mai piardă vremea vremeului din ei, cu adusul. Minutele lor sînt de mare preț! Dar cite minute risipește Dumitru amestecându-se printre codășii celor? Minute? Da, ce să-i înțeleg!

Chemați-l, mai băieți! Na, dați-i și lui să bea, adăuga moșul lare grăjului. Stă cam mulțosor pe la alții! — și arătă cu capul într-acolo, unde se afla Dumitru. Ba chiar, întorcându-se spre poartă, nu s-a putut stăpîni pînă n-a împins ușă pe ușa întredusă a Dumitru și a strigat:

— La brigadă, Mitreoi!

În secția lui, Dumitru s-a întors tîrziu, după ce i-a pus bine pe roate pe codăși. Dintr-o privire a cuprins întreaga brigadă. Fiecare om era în postul lui: patru cete și vinjoși, toți în tricouri, cu cîte un basc umeros pe cap, erau sus pe cer și mînuiau cheile mari cît brațele lor; mai spre fundul secției, la un banc lung le-arestrele lungi, frații Asan, cu cîte o coală de hîrtie groasă la șolduri, ză-luau furnurul. Bîlbuc, cu nepăsă-lu-lea de cîreș, cu minciocle sumese mai sus de coate, pregătea ceaiul; cîinci făcăi, unul și unul, se luptau cu planșele soase din presă; alți patru, cărora nu li se vedea decît cîte un cozonac stropit de cîei, mosmoneau după paravanul nu prea înalt, de as-dest, pregătind stringerea rîndului ur-mător.

Cei de pe presă păreau că atunci leșeseră din baie. Erau peste măsură de nădușiți.

— Sîntem în aer, șefule, strigă unul din frații Asan, ur puști peltic și negricios, cu urechile clăpăpue, cu bărbia azvîrlită puțin înainte, fluturînd coala de hîrtie de la șold.

— Ai venit, șefule? întrebă poac un viăgan săptos, cu brațele oasece lungi și cu pumnii cîrșiți buturugi de satelem, încleștîți pe cheia din stînga.

Dumitru așteptă. Ce vrea să spună ursul asta de om de la care de obicei trebuie să smulgi cu clestele vorbele din gură?

În contrast cu făptura lui clopită parcă dintr-un colț de stîncă, uriașul avea o față copilaroasă, prelungă ca o lăbeniță, și nu-i stătea de loc bine cînd își strîngea sprincenele la rădă-cina nasului și o făcea pe supăratul. Era mai nădușit ca ceilalți. Ochi și-i promise în butonul de alamă de la cilindrul cîei să se vîdeie decît cîte un șel dintr-o privire năcăț.

— Ei, vorhești! Ne-au ajuns și din a două? I-a Dumitru taurul de coarne, să-l hotărăscă odată să-și desearce sufletul.

— Bine că știți.

— Cu tine în brigadă, Ianoș, greu să ne-o la alții înainte, îl lăuda Dumitru, ca să nu-l mai vadă posomorîșii. Știa că asemenea cuvinte îl măgulesc.

— Așa crezi? întrebă, răspun- dînd, un alt viăgan, înțepător.

Ianoș tot mălmuș și încă mai încrun- tât. Știu eu că ai din a două vor să ne depășească.

— N-avem nimic împotriva, ridică Dumitru din umeri. Numai că poată, că nici noi-n om stă cu mîinile în silă!

— Cu mîinile în silă nu, dar să pierdem vremea pe la alte brigăzi, asta da, răspunde Ianoș, așa că să-și găsească locuri. Ce să vrem, pierzi înmenea pe la codășii cei? Spune! Și apoi am născocit și noi, dragă doam-ne, să punem plăci de zinc între fur-nir, că încălește cîeiul și îl usucă în același timp și repede le-ai dat mură-n gură! Alorlăși să facă la fel. Îți facă față, pe semne, dar o faci pe spinărea noastră!

— Ianoș, Ianoș! clătină din cap Dumitru, pe cînd mîinile de om se dăceau la locuri. Său Telemăneanul oftă adînc. Multe erau friple și-a făcut ursul asta de om. Își pune ochelarii de cal și merge așa ca prostul. Și totuși, de cîntele ageră are! Știe să se descur-ce. Amindoi frații Asan nu fac cît Ianoș. Ei și în numai de șoții. Rîndul trecut cînd a pus pe unul din ei să conducă schimbul, îl chemase și pe frate-sa alături, doamne fereste să facă unul din ei ceva și să nu-și bage nasul și celălalt. Cu Ianoș e altfel. Trebuie să-și scoată ochelarii așa de cal și atunci, ce se fă brigadă o să mai fie!

Dumitru își pîlbea ochii peste brigă-dă, zîmbindu-și și-e. Apoi făcă lui căpătî zăstrăturile unui om sever care ia o hotărîre.

— Ianoș!

— Ianoș, repetă Dumitru: și cînd Ianoș coborî, telemăneanul se sălta în vîrtul picioarelor și-i trase în glumă un pumn după ceafă.

— Conducu schimbul.

Ianoș stătu puțin încurcat. Cum de-l puse Dumitru să conducă schimbul? Omul asta nu ține epăvărea nici cît o bură de ploaie vîră! Să conducă schimbul! Așa așteptă! Șie-care din brigadă?

— Incep cu planșele de panou, sau bag mîi a băbîte de țag? Bine, să îl cu panoul, dar pe Tase nu-l pot lua de pe pregătire și nici Asan, știrbul, n-are să se despartă de frate-său.

— Nu știu, ridică din umeri Dumitru. Tu conduci, cu acum am venit în brigada voastră.

— Păi... se codi Ianoș, să te pun pe înmenea în locul lui Tase.

— Cum șoții! Doar ești șef de brigadă. Dă-mi de lucru!

Ianoș își făcă săpă din ochi. Nu se cădea să comande cu capul gol!

— Brigadă, ascultă de mine! strigă el, cum de altfel făceau și ceilalți cînd li se încredințau conducerea. Tase, urcă sus! Asan tunsu, la fel. Numai unul din voi, am spus! Tu, știrbul, rămii pe loc, așa; înmenea, tovarășe Dumitru, treci în locul lui Tase.

Telemăneanul nostru era acum un simplu membru în brigadă. Se supuse disciplinai indicației noului șef de brigadă. Fiecare din acești sălășiești făcă și-a toate operațiile de strens în presă. În orice poză ar fi fost puși, ei puteau face față cu pri-ceput. Fiecare din ei putea fi și con-ducător. Așa îi instruiseră telemăneanul!

Ianoș controlă presa pînă în cele mai mici amănunț. Totul era pus la punct. Așadar, puteau începe!

Noul conducător de brigadă își mai aruncă ochii odată asupra celor de sub comandă și se întinse mîna în mînsă. Cîteva mișcări îndemîntăce și temperatura în presă creșcu dintr-odată la 60 grade Celsius.

Planșele alunecau pe niște roțile, suprapunindu-se, cu furnir între ele. Spingîrile coborau în presă adîm-nor reptile.

Lui Ianoș îi tremurau genunchii.

Dumitru vede asta, dar o țrece pe seama emoției. Cîta răspunderea apasă pe umerii lui Ianoș! Dacă toate a-ceste planșe ar ieși reburturi din presă, lasă că toată apa Dimboviței n-ar spă-la rușinea brigăzii, dar paguba ar fi de peste zece mii de lei. S-ar pă-gubi pe ei!

Însă Dumitru era acolo. El n-ar fi lăsat nici în rușul capului să se întulpească. De altfel, de aceea îl și puseseră Ianoș locmai pe Dumitru în locul lui Tase, la pregătire, căci ochii telemăneanului nostru urmă-

brăduleii, sau să meargă în secție la Olaru, să tragă pușca șor curat! Nu degeaba definea Olaru timp îndelungat steagul de brigadă frunțașă — pînă li-l luase telemăneanul. La Olaru în brigadă fiecare om face nu-mai o amunță treabă. Omul se în-văță așa și apoi poate lucra cu ochii închisi și cu gîndul acasă — că mil-țiile fac singure ceea ce trebuie.

Parcar în niște mașini! Așa-Olaru. Lasă omul tunde s-a deprins! Îl lasă pe locul lui. Uite, codăna ceea oze-cheșă, cu coșile lungi, cu un negr sub cercei — de cînd o știe Ianoș tot în colțul acela cam întunecos a văzu-o. După ce că e negricios, o mai ține și la întineri! Mare peze-onghi și Olaru asta! Dar, face el treabă? Lu-crează! În ce conțut anului viitor? — lucrează! Cum să nu lucreze cînd are în brigadă — nu sălășiește! Nu-măi cîdacă pe Olaru l-ar apuca —doamne fereste — o durere de dinți, să zicem, și ar fi nevoit să stea acasă o zi-două, apoi toată brigada, toți cei sălășiești tineri pot merge mînu-chi la expoziția „Originea omului” ori altundeva. Cine să conducă dacă lipsește Olaru? Știe vreunul din cei sălășiești tineri să conducă un schimb? În brigada asta Ianoș n-ar sta de la-și ține legat!

Spatele roșu al lui Olaru acoperi ventilatorul. Ianoș își făcă seama că zăvoise prea mult pe afară. Plecă de acolo și intră în secție.

— Ianoș, îl zise Dumitru, ai grîi! Merg puțin la a șasea. Au băgat ac-um în presă!

Ianoș nu mai zise nimic. Așa-i, e nevoie, dacă au băgat în gresă! Dar cît o să-i mai ajute Dumitru? Pînă o să-i tragă lingă el? Și atunci? Atunci să se dea peste cap și nu i-o ia ina-

Desen de ANGI PETRESCU

intre! C-așa-aștia: după ce îi scoți din coadă, îl apucă durul de drapel! Cînd tîrziu se făcă decizia, Ianoș, sleit de puteri, din cauza emoției, se înro-șea ca răul. Păru li era ciufit, iar șapca și-o pierduse, nici el nu mai știa pe unde.

— Du-te și te răcoarește, îl sfătui Dumitru.

Ianoș ieși afară. Merse și se bălăci de cîteva ori cu capul într-un butoi cu apă. Se țerece cu poalele cămăși și se lîpă de pește, primind drept în față lumina soarelui.

Sa rezemat de zidul secției în care lucra brigada a doua.

Ceva lămurică parcă îl îndemna să-și arunce ochii, prin geam, înăuntru. Nu, nu se poate. Numai copiii se uită prin fereastră, în casă. Copiii prin geam și moșnegii pe gaura cheii!

Dincolo, la a șasea, telemăneanul urmărea felul în care strîng-geau în presă. De strens depin-dea în mare măsură calitatea lucrului. Se cerea precizie, dar și o putere de urs.

— Ia fereste, tineri! se opri Du-mitru lingă o namilă de om. Lasă-mă puțin pe mine.

Păcuse de dădu la o parte, uitîndu-se nedumerit la omulețul din față lui, dar nu-și lăsa cheia din mîni. Ce vrea să facă telemăneanul? Să mai strîngă după ce-a strîns ești? Hă, poate n-a aflat Dumitru că el, Filip, în urmă cu numai cîteva ani, în bîficul din Oradea făcea colare, ranga de fier groasă de cînd degete? Și acum vrea să mai strîngă după el. Încercă încă odată, ca să se încredințeze că nu se poate mai mult și-și întinse telemăneanului cheia.

— Bate și moșul din palme, dar se lovește cu cheia pe care uitase că o ține în mîna, încușie poarta. Priveste cheia lung, cu necaz, parcă ar vrea să o arunce cîi colo. Ar vrea moș Banu să asculte, să vadă, dar trebuie să se întoarcă la poartă. Acolo e lo-cul lui. E de serviciu. Pînă să-l schim-be, pe la jumătatea nopții, s-a termi-nat și ședința. Atunci l-a văzut moș Banu pe Olaru că iese cu pieptul în-ainte și cu steagul de brigadă frun-țășă ridicat deasupra capului. A în-țugat moșul în sec și a luat-o spre casă.

A doua zi, însă, moș Banu, portar-ul și-a luat serviciul în primire, a salutat cu umire și cu emoție, ca un veterar, drapelul mare de întrepri-ndere frunțășă care fluturîa mîndru la panoul de onoare. Întreprinderea lor devenise frunțășă ceas cu ceas, de-a lungul celor trei luni ești fusese în întrecere cu alte întreprinderi.

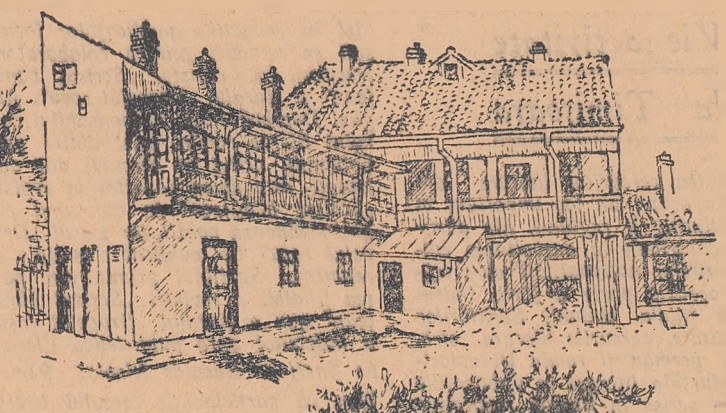
A întinat și Dumitru pe poartă. Gu-lerul cămășii îi era petrecut peste braza kaki, cu fermoare, la buzunar; pînă nu se răcoare în valuri.

Moșul nici nu-i mai dădu binețe. Ce-i veni lui să ridică brigăzile? Celea din coadă și brigada lui să piardă întrecerea? Să piardă steagul din brigadă? Dar, după ce Dumitru trecu, moș Banu alergă după drîsul, îl opri și-și stîrșie mîna lung, făcă să îl fie în stare să scoată măcar o vorbă.

Plăcîl telemăneanului pierduseră întrecerea pe brigăzi, dar aduseră victoria întreprinderii.

Al. Popescu

Intr-o dimineață de iunie la Brăila

Postul han Ceapiru din Brăila. Desen de MEDI DINU

Un vas mare, alb, cu toate pavilionanele de gald înălțate, a ancorat în dimineața duminică de 5 iunie la Brăila. Lumea strînsă pe chei — activiști de partid, muncitori frunțași, pionieri — a întîmpinat cu urale pe cei două sute de bulgari — activiști de partid, eroi și frunțași ai muncii — veniți spre a lua parte la o solemnitate legată de prietenia între cele două popoare: inaugurarea casei-muzeu „Hristo Botev” și dezvelirea bustului celui mai înflăcărât poet-erou, căzut în lupta pentru eliberarea poporului său.

Intr-o zi de primăvară, acum opt decenii, tot dintr-un port romănesc, se imbarcau, pe vasul austriac „Radetzky”, două sute de bulgari, cu numărate lăzi, în care spuneau că au unelte de grădinarie. Cînd vasul s-a apropiat de făr-mă bulgar, cei două sute de pas-sajeri, condus de un țînar cu ochi îndrăgaliți și cu fața încădrată într-o barbă neagră, au pus stăpî-nire pe vas, cerînd marinarii să-l acosteze la malul patriei lor, care gemea sub robia asupritorilor mu-sulmani. Din lăzi le „unelte de grădinarie” au scos arme și uni-forme militare. Era ceia lui Hristo Botev, pornit să ridice la răzmeriță pe frații lor înroșiți. La 2 iunie, Hristo Botev cădea în luptă, fulgerat de un glont vrîm-șos.

La Brăila mai trăiesc și astăzi cîteva bătrîni care-și mai amintesc cu încredință de Hristo Botev și han-ul său în circumiș, cafenelele și han-urile de la marginea orașului, re-voluționarii emigranți bulgari or-ganizau printre muncitorii și micii meșteșugari concepții însurecti- armate împotriva stăpînirii tur-cești. Intr-unul din aceste hanuri, fînt de frații Ceapiru, transform-astăzi în casă-muzeu, a locuit un timp și a pregătî răscoală Hristo Botev. Lupta pentru liber-tate pe vremea lui era greă și complexă. Ea trebuia să fie dusă nu numai împotriva dusmanului principal — înrobitorii turci — dar și împotriva chiaburimii reac-tionare bulgare. Împotriva acestor dusmani ai poporului, Botev își îndreptă, cu toată puterea, țîrta și ascuțitul versutului său revolu-ționar, o scrisoare către bîcîntul I-dalle mărfa al lui Botev, scrisă în poezia lui Botev, care-și are în-țelegerea cea mai viăguroasă. La Odessa, unde s-a dus să învețe, el cunoștea scrierile lui Nekrasov, Belinski, Dobrolubov, Pisarev, Herșinski, Cernișevski. Din aceste scrieri el se convinge și mai mult că cea mai nobilă sarcină a unei conștiințe luminate este să se pună în slujba marilor năzuințe ale celor mulți. Poporul său năzuia să fie liber și în lupta pentru aceas-tă libertate se aștină și Botev, identificîndu-se cu năzuința po-porului său. Silî să se exlice din patria sa, el vine în România, în

București, Galți, Brăila — să or-ganizeze comitete revoluționare, să editeze ziare, să scrie pamflete și poezii cu care chemă la luptă.

În aprilie 1876 pornește cu ceata lui. După un an, armatele ruse, că-roră li se alăturaseră cele romă-nești, vin să sprînjie răscoală și ro-bia turcească de cînte veacuri în-șirîți. În 1944, oști sovietice ajută poporul bulgar să-și cucerească adevărata și deplina lui indepen-dență națională și socială. Cauza pentru care a căzut Botev, ridică în toată mărfa ei, „Acel ce cade în lupta pentru libertate, nu moare...” — clama în poezia lui postu-lerou. Cu aceste versuri înaripate, cu Botev mereu viu în inima lor, ieribinte, revoluționarii bulgari se aștină în luptă în anul teroarei fascistice. Poezia lui Botev a fost preluată de noile generații de poeți. Vuzov, Iavorov, Slavetov, Poljanov, Smirnenki, Vajnarov și alții — care, dac mai departe tradiția revoluționară a versului botevian cu tot potosul de luptă al marilor lor înaintași, cuprînzînd de astăziță marile idei ale epocii noastre.

Botev a rămas pentru acești poeți pînă cea mai viu în numal în ceea ce privește poezia de luptă, dar și pentru cauza revoluționară. Mulți din aceștia, în ani grei din perioada 1923—1944, au fost nu numai scriitori militanți, cîi partici-panți direcți în lupta antifas-cistă. Geo Mileu, Hristo Iasenov, Serghei Rumianțev, Nikola Vap-tarov, Hristo Cirpavev, Teofan Spasov, Vasil Vodenicearshi, Ato-nas Mancev și alți poeți și pro-zatori talentați au căzut în lupta cu dusmanul, primind țîrta lor, încredința în victoria finală a poporului.

La 2 iunie, ziua morții lui Bo-tev, în fiecare an, poporul bulgar evocă memoria aceluia care au căzut în luptă, dar care nu pot muri în amintirea aceluia pentru care ei s-au jertfit.

În dimineața aceia din primele zile ale lui iunie, două sute de bulgari care se bucură de libera-

ta pentru care au căzut atîtea zeci de mii de luptători înflă-cărâți, — au venit la Brăila să evocă chipul luminos al lui Bo-tev. S. D. Paalov, ambasadorul R. P. Bulgariei la București, tov. Rădu Dulgheru, primu-secretar al Comitetului regional Galați al P.M.R., și tov. Marin Mihăleche, director general adjunct în Minis-terul Culturii, au vorbit despre viața și lupta eroului, despre prietenia națională și socială. Cauza pentru care a căzut Botev, ridică în toată mărfa ei, „Acel ce cade în lupta pentru libertate, nu moare...” — clama în poezia lui postu-lerou. Cu aceste versuri înaripate, cu Botev mereu viu în inima lor, ieribinte, revoluționarii bulgari se aștină în luptă în anul teroarei fascistice. Poezia lui Botev a fost preluată de noile generații de poeți. Vuzov, Iavorov, Slavetov, Poljanov, Smirnenki, Vajnarov și alții — care, dac mai departe tradiția revoluționară a versului botevian cu tot potosul de luptă al marilor lor înaintași, cuprînzînd de astăziță marile idei ale epocii noastre.

Botev a rămas pentru acești poeți pînă cea mai viu în numal în ceea ce privește poezia de luptă, dar și pentru cauza revoluționară. Mulți din aceștia, în ani grei din perioada 1923—1944, au fost nu numai scriitori militanți, cîi partici-panți direcți în lupta antifas-cistă. Geo Mileu, Hristo Iasenov, Serghei Rumianțev, Nikola Vap-tarov, Hristo Cirpavev, Teofan Spasov, Vasil Vodenicearshi, Ato-nas Mancev și alți poeți și pro-zatori talentați au căzut în lupta cu dusmanul, primind țîrta lor, încredința în victoria finală a poporului.

La 2 iunie, ziua morții lui Bo-tev, în fiecare an, poporul bulgar evocă memoria aceluia care au căzut în luptă, dar care nu pot muri în amintirea aceluia pentru care ei s-au jertfit.

În dimineața aceia din primele zile ale lui iunie, două sute de bulgari care se bucură de libera-

G. Dinu

MENARU ȘI TORAGAI

Basm tătăresc din Dobrogea

Răspunde-mi, bolnav ești tu? Răspunde-mi, toragă, ești bîne?

Trăia de mult un om bogat a cărui avere era fără meringi. Zece și zece de sate se aflau sub stăpînirea lui.

Nici nu mai știa de marginea moșilor. Era un om crud la inimă și fă-cea totul după cum îl tăia capul și cum îl sfătua inima sa înrăită.

Într-o om nu îndrăznea să-l stea împotriva, deși înmulțimea își făcuse cuib în sufletele multora. Omul asta bogat avea o fată. O fată în-moasă ca o floare, bună la suflet și înțeleaptă. O chema Menaru. Pe Menaru o iubea toată lumea. Numele ei era o alinare. Toți cel care mun-ceau la bogătaș spuneau adese: „Noi slujim în acest palat numai de dra-gul ei...”

Frumoasa Menaru aducea intr-ascuns celor necăjiți și săraci alinare și mîngîiere.

La curtea bogătașului trăia un cio-ban ce murea și frumos.

Toragai nu văzuse niciodată pe Menaru, dar auzise despre înre-țuta ei frumusețe și bunătate.

Intr-o zi, Menaru se duse la țîrlă să se joace și să mîngie mielul alh pe care ea îl crescuse. Toragai, care se afla acolo, văzînd țîrlă se îndrăgosi de ea și pentru a-i arăta iubirea în-cepu să cînte:

De șase luni pasc turma ta. Azi Menaru m-ai fermecat; Primește-n dar iubirea mea Dar Menaru, nu sînt bogat

Într-o zi, Menaru se duse la țîrlă să se joace și să mîngie mielul alh pe care ea îl crescuse. Toragai, care se afla acolo, văzînd țîrlă se îndrăgosi de ea și pentru a-i arăta iubirea în-cepu să cînte:

De șase luni pasc turma ta. Azi Menaru m-ai fermecat; Primește-n dar iubirea mea Dar Menaru, nu sînt bogat

Într-o zi, Menaru se duse la țîrlă să se joace și să mîngie mielul alh pe care ea îl crescuse. Toragai, care se afla acolo, văzînd țîrlă se îndrăgosi de ea și pentru a-i arăta iubirea în-cepu să cînte:

De șase luni pasc turma ta. Azi Menaru m-ai fermecat; Primește-n dar iubirea mea Dar Menaru, nu sînt bogat

Într-o zi, Menaru se duse la țîrlă să se joace și să mîngie mielul alh pe care ea îl crescuse. Toragai, care se afla acolo, văzînd țîrlă se îndrăgosi de ea și pentru a-i arăta iubirea în-cepu să cînte:

De șase luni pasc turma ta. Azi Menaru m-ai fermecat; Primește-n dar iubirea mea Dar Menaru, nu sînt bogat

Într-o zi, Menaru se duse la țîrlă să se joace și să mîngie mielul alh pe care ea îl crescuse. Toragai, care se afla acolo, văzînd țîrlă se îndrăgosi de ea și pentru a-i arăta iubirea în-cepu să cînte:

De șase luni pasc turma ta. Azi Menaru m-ai fermecat; Primește-n dar iubirea mea Dar Menaru, nu sînt bogat

Într-o zi, Menaru se duse la țîrlă să se joace și să mîngie mielul alh pe care ea îl crescuse. Toragai, care se afla acolo, văzînd țîrlă se îndrăgosi de ea și pentru a-i arăta iubirea în-cepu să cînte:

De șase luni pasc turma ta. Azi Menaru m-ai fermecat; Primește-n dar iubirea mea Dar Menaru, nu sînt bogat

Al. Popescu

CARNET SOVIETIC

Intr-unul din numerele noastre trecute am anunțat că între 27-31 mai a avut loc la Moscova consă-tuirea unională consacrată problemelor dezvoltării bele-tristicii militare sovietice. Revenim mai larg asupra desfășurării lucrărilor. La consă-tuirea au participat peste 300 de scriitori, reprezen-tanți ai editurilor, revistelor și ziarelor, al Direcției gene-rale politice a Ministerului Apărării U.R.S.S., generali și ofițeri.

În fața scriitorilor sovie-tici stă sarcina, a arătat Bo-ris Polevoi în cuvîntarea sa de deschidere, de a crea o literatură care, prin amplora-re, prin adîncimea lor ideo-logică, prin frumusețea chi-purilor create, să fie demne de măreția faptelor eroice săvîrșite de poporul sovie-tic.

Beluistica militară so-vietică s-a născut pe baza interpretării adînci și prelu-crării literare a evenimentelor războiului civil. În a-pariția primelor cărți con-sacrate Armatei Roșii, Gorbi a descifrat năsterea „acestui gen literar deosebit, ca un fenomen nou în literatură.”

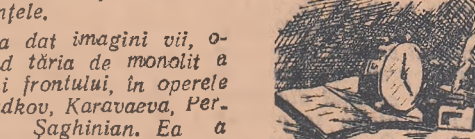
Dezvoltînd esența reacțio-nară și antiumană a bele-tristicii militare din țările capitaliste, care propagă mi-litarismul, cotropirea, ura față de alte popoare, crima, și urmărește transformarea tineretului în carne de tun, scriitorul S. Golubov a sub-liniat, în raportul său, că sarcina principală a bele-tristicii militare sovietice este propagarea apărării patriei.

Cele mai bune piese ale dramaturgiei sovietice, con-sacrate războiului civil, au arătat Al. Kron în rapor-tul „Tema în dramaturgie” — sînt profund motivate

prin conținutul și forma lor. Literatura antebelică, mar-cată prin toman și nusele ca „Cepanov”, „Jortut de fier”, „Infrîngerea” de piese ca „Uraganul”, „Liubov la-rovaia”, „Trenul bîndat 14-09”, piesele lui V. Vișnevski și altele, a jucat un rol imens în educarea poporu-lui sovietic, în călirea minu-natelor sale însușiri morale care s-au manifestat cu di-ta forță în cursul grelelor încercări ale Războiului pen-tru Apărarea Patriei. Lite-ratură a adus un aport con-siderabil la furtarea victo-riilor, participînd activ și ne-mijlocit la război. Publicisti-ca strălucită a lui A. Tolstoi, M. Solohov, I. Ehren-burg, V. Vișnevski, P. Pav-lenko, I. Galan, povestirile lui Tihonov, Gorbatov, Gross-man și altor scriitori au în-ălădărat inimile și au ridicat conștiințele.

Ea a dat imagini vii, o-glîndînd țîrta de monolit a spătelui frontului, în operele lui Gladkov, Karavaeva, Per-vențev, Șaghințan. Ea a consacrat de pîdă în „Zile și nopți” de K. Simonov și „Șoseaua Vozokamsru-lui” de A. Bek, pagini de neuitat curajului și măreției de luptă a ostașului sovie-tic.

Creînd tipuri nepieritoare ale „omului cu arma”, scri-toarii ca Nekrasov, în „Tran-șeele Stalingradului”, Pana-va în „Tovarăși de drum”, Ehrenburg în „Furtuna”, Galan în „Stegarii” și, re-vent, Grossman în „Retru-o cauză dreaptă”, au re-lu-țat necesitatea istorică a victoriei și au datut să dea o interpretare mai largă e-

curată față de patrie, de lo-curile natale, de cei dragi dăști acasă, s-au ogîndit în lrica aceluiași, în ver-surile lui A. Surkov, K. Si-monov, S. Scipaciov, M. Lu-konin și alții. Versuri și cîntece pătrunse de un pu-teric suflet patriotic au scri-torile Lebedev-Kumaci, M. Isakov, N. Gribaciov, S. Smîr-nov, M. Bajan, etc. Printre marile poeme consacrate teme-i războiului se pot cita „Vasili Torkin” de A. Tovar-dovski, „Kirov e cu noi” de N. Tihonov, „Medalion din Pulkovo” de V. Inber, „Co-

ceasta a fost un război eroic — a spus el — al cărui caracter nu poate fi deval-uat, pozitivul-să numai despre omul cu arma”. El a arătat că evenimentele tre-buiesc privite în așa fel „încît prin primul de la lin-ia înfrîță, să fie văzută în-tregăa adîncime a erois-mului popular, care au dus țara la victorie”.

Participanții la consă-tuirea s-au ocupat pe larg de pro-bleme ogîndirii în literatură a vieții de azi din armată. A. Surkov, general-locotenent S. Satlov, V. Kojevnicov, M. Alexeev și alții au arătat că viața ostașilor și ofițe-rilor în timp de pace oferă scriitorilor teme importante și interesante. Viața intensă a colectivului militar, transfor-mare și călirea caracterului tinerilor din armată în procesul educației militare, oferă un cîmp larg de afirmare crea-torie pentru deosebita gen-eră literară. A. Kron a stă-rînit asupra necesității unor piese care să formeze caracte-rul tineretului, să-l inspire dragoste și mîndrie pentru armată, pentru glorioasă isto-rie militară a poporului, să-l îndemne spre îmbrățișa-re profesiei militare.

La consă-tuirea a fost de asemenea dezbătută pro-blema eroului pozitiv în bele-tristica militară, a prezen-tării chipului comandantilor eminenti și ofițerilor politici a zgrîndirii veridice realiste a dusmanului. S-a subliniat necesitatea cunoașterii adînci-te a vieții ostașilor și ofițe-rilor, a documentării scri-to-riilor în problemele esen-țiale ale științei militare so-vietice, și s-au dezbătut pro-bleme privind actualitatea e-șurilor și publicității lite-rare în domeniul beletristicii militare.

Academia R.P.R. a ținut vineri 10 iunie 1955 o ședință consacrată comemorării a 150 de ani de la moar-tea scriitorului clasic german Friedrich Schiller și împlinirii a 100 de ani de la apariția primei ediții a volumului de poeme „Fîre de iarbă” al scriitorului american Walt Whit-man.

Ședința a fost prezidată de acad. Ioncu Iordan.

Scriitorul Geo Bogza, membru co-respondent al Academiei R.P.R., a subliniat în comunicarea sa deose-bita valoare a operii lui Walt Whit-man străbătută de dragoste adîncă și frățească față de om. În marile sale poeme, Whitman cîntă biruința libertății și democrației, triumful so-cietății umane.

Prof. univ. Jean Livăscu, rectorul Universității „Al. I. Cuza” din Iași, a făcut o comunicare asupra vieții și operii marelui scriitor german Friedrich Schiller. Analizînd crea-tia dramatică, lirică și filozofică a lui Schiller, vorbitorul a relevat că ideea dominantă a operii scriitorului german este lupta pentru libertate și progres. Dramele lui Schiller sînt un puternic protest împotriva re-ședreții și tiraniei feudale. Crea-ța constituie pentru poporul ger-man un puternic imbold în luptă sa pentru o Germanie unită și demo-crată.

Abdula Rachib

Ședința Academiei R. P. R. consacrată lui Fr. Schiller și Walt Whitman

Academia R.P.R. a ținut vineri 10 iunie 1955 o ședință consacrată comemorării a 150 de ani de la moar-tea scriitorului clasic german Friedrich Schiller și împlinirii a 100 de ani de la apariția primei ediții a volumului de poeme „Fîre de iarbă” al scriitorului american Walt Whit-man.

Ședința a fost prezidată de acad. Ioncu Iordan.

Scriitorul Geo Bogza, membru co-respondent al Academiei R.P.R., a subliniat în comunicarea sa deose-bita valoare a operii lui Walt Whit-man străbătută de dragoste adîncă și frățească față de om. În marile sale poeme, Whitman cîntă biruința libertății și democrației, triumful so-cietății umane.

Prof. univ. Jean Livăscu, rectorul Universității „Al. I. Cuza” din Iași, a făcut o comunicare asupra vieții și operii marelui scriitor german Friedrich Schiller. Analizînd crea-tia dramatică, lirică și filozofică a lui Schiller, vorbitorul a relevat că ideea dominantă a operii scriitorului german este lupta pentru libertate și progres. Dramele lui Schiller sînt un puternic protest împotriva re-ședreții și tiraniei feudale. Crea-ța constituie pentru poporul ger-man un puternic imbold în luptă sa pentru o Germanie unită și demo-crată.

TRIMBIȚELE DE AUR DIN INSULA LEAP-LEAP

VIAȚA CEROURILOR LITERARE

Vie activitate la Timișoara

Activitatea cerourilor literare din Timișoara...

CERCUL LITERAR SIRB

Prezența în cercul literar sîrb a scriitorilor...

Interesul ardat de scriitorii sîrbi consacrați...

Lucrările discutate în cerc capătă un nivel artistic...

CERCUL LITERAR MAGHIAR ȘI CEL GERMAN

Dacă cercul literar maghiar nu desăvîșește...

CERCUL LITERAR ROMIN

După aproape cinci ani de activitate...

CONFERINȚĂ

Marți 14 iunie, prof. universitar Ion Vîntner...

Culegere de articole despre literatura din țările de democrație populară

Recent a apărut la Moscova sub îngrijirea Institutului de literatură...

O scrisoare pierdută pe scena unui teatru din Santiago de Chile

Luna trecută a avut loc la Teatrul „Antonio Varas”...

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București — Bdul Ana Ipătescu 15. Telefon: Redacția 2.74.26; 1.50.17.

O doleanță justificată

Sînt membru în Cercul literar al tineretului din București...

Dar mai simțim nevoia — și aceasta din ce în ce mai arător — să ne putem verifica puterile...

În ultimul timp, în cîteva regiuni să țării, cercurile literare s-au înființat...

D. Ștefan

C. Cristian

TII MINTE, PRIETENA MEA?

Buna mea prietenă Brigitte, ne-am cunoscut sub ploaia de foc și de aur a soarelui de august...

Scrisoare deschisă unei prietene de la Festival

În zeci de limbi, înodînd în marea de oameni de pe bulevarde...

Acum să-mi dai un răspuns la întrebarea mea...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Desen de GION

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...

Un poem bun

Poemul lui Leonida Neamtu „Hoveste despre trei prieteni”...